

Pel seu volum de facturació i per la seua història, Ferrys havia estat considerada fins a principi dels noranta una de les empreses més emblemàtiques del País Valencià. Va ser fundada l'any 1927 per Salvador Ferri, que durant els primers anys va combinar els treballs tèxtils amb la seua professió de moliner. Prompte el xicotet taller tèxtil va anar creixent i Ferri va enviar els seus fills Salvador i Vicente a estudiar a Barcelona perquè es prepararen per a la gestió empresarial.

A Barcelona, els fills de Salvador Ferri van prendre contacte amb la indústria tèxtil de Catalunya i van realitzar fructí-

teca amb una nòmina de Ferrys tenien la seguretat que els bancs confiarien en la solvència de l'empresa.

El 1954, Salvador, el fill major de Salvador Ferri, morí d'un infart, i tres anys després també morí el fundador de l'empresa. D'aquesta manera, Vicente Ferri, el fill menor de la família, es quedà a soles en la direcció de Ferrys. L'empresa va continuar la seua expansió comercial, però novament la desgràcia tornà a aparèixer en la saga familiar i Vicente perdé la vida en un accident de circulació.

Les lluites internes. La desgraciada desaparició dels tres caps visibles de

Esperant Mr. Marshall

L'empresa tèxtil Ferrys va ser durant molts anys

una de les indústries més rellevants de la

comarca de la Costera i motor laboral

li econòmic del poble de Canals, on més del

70% de la població treballava per a l'empresa.

Però la prosperitat econòmica que es respirava

a Canals ha canviat radicalment.

feres gestions comercials amb els empresaris del sector. Ferrys va anar creixent fins que es convertí en l'empresa més representativa de la comarca de la Costera. Va augmentar progressivament la seua gamma de productes; la roba interior i les samarretes van aconseguir una gran implantació a tot l'estat. Eren temps de prosperitat tant per a la família Ferri com per al poble de Canals, on s'estima que entre un 70% i un 80% de la població treballava directament o indirectament per a Ferrys. El prestigi i la seguretat de l'empresa era tan gran que durant dècades els treballadors recorden que quan anaven a demanar un préstec o una hipò-

l'empresa va deixar Ferrys molt danyada i la que fins a aquesta data havia estat una gestió basada en el tracte familiar i el paternalisme es complicava amb l'aparició d'un conglomerat d'accionistes conformat per la vídua de Vicente Ferri, Carmen López, i els seus set fills. Fermín Palacios, responsable del Sindicato Independiente, afirma que "la gestió de l'empresa es va anar deteriorant progressivament. Hi havia membres de la família Ferri amb duplicitats de càrrecs i retribució".

Els problemes per a Ferrys continuaren amb la incorporació de la multinacional francesa Devanley el 1988 a l'accionariat de l'empresa. Aquest gegant de la indústria tèxtil, que controla també la famosa marca del cocodril Lacoste, es va fer amb el 40% de les accions de l'empresa de Canals i va desenvolupar una agressiva política destinada a aconseguir el control definitiu de la marca. Segons va manifestar en el seu dia Jaime Ferri, exdirector general de Ferrys, "Devanley volia deixar en la mínima expressió l'empresa i aprofitar la marca comercial Ferrys i les xarxes de distribució per portar productes elaborats per països tercers". El desembre de 1994 es produí el divorci entre els Ferri i la multinacional,

UNA CRISI LLARGA I COMPLEXA

Després de dècades d'esplendor i progrés, com ho demostra el fet que Canals batejara un carrer amb el nom de Vicente Ferri, aquesta empresa tèxtil ha protagonitzat una de les històries de crisi més llargues i complexes que s'han viscut a l'economia del País Valencià, amb diversos expedients de regulació, manifestacions de treballadors (com la que hi ha a la fotografia, del 1995 a València) i interminables negociacions. Ara, Ferrys encara espera un inversor multimilionari que li garantezca la continuïtat.

que havia arribat com a presumpta "salvadora" de l'empresa de Canals. Un dels principals motius de les discrepàncies entre els accionistes era la renegociació del deute de 1.300 milions de pessetes (7,80 milions d'euros) que la Ferrys mantenia el 1994 amb un *pool* bancari. La lluita dels Ferri, que encara controlaven el 56% de l'accionariat, amb el grup Devanley va empitjorar la gestió de l'empresa i va generar fortes desavinences internes entre els membres de la família.

El compromís de Zaplana. Al mig d'aquest incert i confús panorama arribaren les eleccions autonòmiques del 1995 i durant la campanya electoral l'aleshores candidat del Partit Popular, Eduardo Zaplana, i José Luis Olivas, que després va ser conseller d'Economia, viatjaren a Canals per mantenir una reunió amb la direcció de l'empresa i 23 representants dels treballadors. Durant aquest acte electoral es va prometre que, en cas d'arribar a la Generalitat Valenciana, els problemes de Ferrys es resoldrien ràpidament.

Zaplana no sols guanyà les eleccions autonòmiques, sinó que el seu partit també obtingué l'alcaldia de Canals, amb una població molt sensibilitzada amb la repercussió econòmica i els possibles acomiadaments que la crisi de Ferrys podia dur en el poble. De fet, a causa de les baralles constants entre els accionistes, la situació de Ferrys arribà a la paralització quasi absoluta de la seua producció.

El 1995, Ferrys va fer suspensió de pagaments amb un passiu de 3.683 milions de pessetes (22,11 milions d'euros) i marcà l'inici d'un llarg període d'incertesa laboral i econòmica que s'ha traduït en tres expedients de regulació d'ocupació: setembre del 1995, gener del 1996 i juny del 1997. Aquests acomiadaments han reduït de manera dramàtica el nombre d'empleats en passar dels 1.800 treballadors que Ferrys tenia el 1995 repartits entre les tres empreses del grup (Fremoposa, Benifaió Tèxtil i Ferrys) als 700 empleats que l'empresa té en l'actualitat.

El Govern Zaplana va intervenir en la crisi mitjançant l'Institut Valencià de Finances (IVF). Des de la Generalitat Va-

lenciana es va dissenyar una complicada operació financera que va ser gestionada per l'IVF, per la qual el 44% de les accions que tenia el grup francès Devanley es pogueren vendre a Luis del Castillo per 250 milions de pessetes (1,50 milions d'euros). Els Ferri, per la seua banda, ja li havien transmès les seues participacions.

La implicació de la Generalitat en l'operació de reflatió de Ferrys va arribar al punt que l'IVF es va convertir en el depositari de les accions per controlar al màxim els possibles moviments d'especulació. La tornada a l'activitat de Ferrys es va fer a través de línies de crèdit de la Generalitat. A través de l'IVF es va gestionar la concessió d'un crèdit de 600 milions de pessetes (3,60 milions d'euros) per part de Bancaixa i que va ser avalat pel mateix IVF.

Luis del Castillo assumí d'aquesta manera el control de Ferrys, amb el suport de la Generalitat. En un primer moment es va qualificar aquesta fase de reflatió de Ferrys com "operació intermèdia" en l'espera de l'arribada d'un gran inversor que reactivés finalment l'empresa i que fes una ampliació de capital de 1.000 milions de pessetes (6 milions d'euros). De fet, el conseller d'Economia, José Luis Olivas, manifestà el juliol de 1996 que "es coneixen diversos socis industrials i financers interessats a entrar a Ferrys, però per motius estratègics encara no hem pres la decisió que entrem". Per la seua banda, Luis del Castillo assenyala també per aquestes dates que serien necessaris entre tres i vuit mesos per a l'entrada del nou inversor.

Els vuit mesos es convertiren en cinc anys, i després de tot aquest temps, Ferrys continuava esperant l'arribada "imminent" de l'inversor amb els 1.000 milions que eren necessaris per fer l'ampliació de capital i aconseguir el sanejament definitiu de l'empresa. Un procés de reflatió incert que tanca en fals una de les crisis empresarials més llargues i complicades que ha viscut el País Valencià i que ha deixat la seua empremta en gran part de les famílies de Canals i d'altres pobles de la Costera i de la Canal de Navarrès.

Alexandre Carbó